

RESSÒ DE LA PARAULA

Caritat en la Veritat: la transmissió de la fe (6)

Potser tenim clar que hem de transmetre la fe i què és el que hem de comunicar. Però les dificultats que trobem a la pràctica ens fan plantejar dues qüestions, que no tenen fàcil resposta: Realment és possible transmetre la fe? Com s'ha de fer?

No entrem ara en el detall de les dificultats pràctiques que trobem avui en la comunicació de la fe. Ni tampoc en els procediments concrets que cal emprar, per a que aquesta tasca sigui ben reeixida. Mirem de respondre aquestes qüestions situant-nos en el terreny dels principis fonamentals. I diem: «Si Déu és l'Amor i la Veritat, transmetre la fe ha de ser possible i, a més, s'ha de fer estimant».

Vaig conèixer un sacerdot indi en un congrés sobre «Paraula i Evangelització». Recordo que, en conversa privada, ell m'explicava la situació de l'Església a l'Índia, on els creients constituïen una «notable i significativa minoria» dins el conjunt de múltiples religions i creences. Li vaig preguntar: «I com us ho feu a l'hora de transmetre i viure la fe?». La seva resposta va ser breu i senzilla: «Tothom entén el llenguatge de l'amor». Amb aquesta frase volia dir moltes coses. Entre elles, dues que pertanyen a la nostra experiència quotidiana: primera, que l'amor conté una lògica, un llenguatge, una veritat universal; i segona, que, quan estimem, ens entenem, entrem fàcilment en sintonia amb els altres.

L'encíclica de Benet XVI ho diu amb paraules més ajustades i correctes:

«Ja que és plena de veritat, la caritat pot ser compresa per l'home en tota la seva riquesa de valors, compartida i comunicada. En efecte, la veritat és «logos que crea diàlogos» i, per tant, comunicació i comunió. La veritat, rescatant els homes de les opinions i de les sensacions subjectives, els permet arribar més enllà de les determinacions culturals i històriques i apreciar el valor i la substància de les coses. La veritat obre i uneix l'intel·lecte dels éssers humans en el logos de l'amor: aquest és l'anunci i el testimoni cristià de la caritat... Un cristianisme de caritat sense veritat es pot confondre fàcilment amb una reserva de bons sentiments, profitosos per a la convivència social, però marginals. D'aquesta manera, en el món no hi hauria un lloc vertader i propi per a Déu. Sense la veritat, la caritat és relegada a un àmbit de relacions reduït i privat» (n. 4).

El raonament de l'encíclica vol arribar a la conclusió de que la caritat cristiana és absolutament rellevant en l'àmbit social. Però nosaltres ens limitem a dir que:

- Si transmetem la fe és perquè entre nosaltres i qui ens escolta hi ha una mateixa obertura a la veritat, concretament a la veritat de l'amor.
- Si el que transmetem quan encomanem la fe a uns altres és el Déu - Amor i Veritat, no pot haver altra manera de fer-ho que estimant.
- Si fracassem transmetent la fe, pot ser degut al fet que no comuniquem el que cal, o que no estimem prou, o que qui escolta no està obert a la veritat de l'amor.

Aquests són el fonament i els límits del diàleg amb qui no creu. Potser el problema més difícil sigui que l'altre no estigui obert a la veritat de l'amor, o que havent-la descobert no vulgui creure. L'encíclica parla de «sensacions subjectives, bons sentiments que aviat s'esvaeixen, opinions» que no arriben a copsar aquesta veritat de l'amor...

Rest a en peu, però, el principi de dir que no podem parlar del Déu de Jesucrist si no és estimant el qui ens escolta. De manera que no ens estarem d'estimar-lo, fins que la llum de la Veritat sedueixi el seu cor.

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

Cap a l'Aplec de l'Esperit 2010

► El desè Aplec de l'Esperit se celebrarà a la ciutat de Terrassa el 22 de maig de 2010, de les 10.30 a les 22.30 h. És una trobada celebrativa de la fe, adreçada a adolescents i joves de 16 a 35 anys, amb motiu de la festa de Pentecosta. Va néixer l'any 1978 i es realitza amb un ritme triennal. Actualment el convoquen els bisbes de la Conferència Episcopal Tarraconense (CET), mitjançant les delegacions de Pastoral de Joventut de Catalunya, Balears i Andorra, que formen el Secretariat Interdiocesà de Pastoral de Joventut (SIJ). La convocatòria es fa aquest diumenge, 15 de novembre, a Terrassa, amb la Jornada d'animadors i un concert solidari. Més informació a: www.jovesij.com. Adreça electrònica: aplec2010@gmail.com.

GLOSSA

Esperança per a tots

Fa unes setmanes, la proposta de canvi de denominació de les vacances de Nadal i de Setmana Santa per vacances d'hivern i de primavera ocupà l'atenció dels mitjans de comunicació. Les reaccions, foren, en general, negatives.

La majoria d'aportacions assenyalaven la conveniència de no convertir aquest tema en motiu d'enfrontaments inútils, en un altre element de distracció dels veritables problemes i reptes educatius que ens afecten, o en un altre intent de diluir la presència del cristianisme en el diàleg cultural de la nostra societat.

Europa és filla del cristianisme que amara la cultura occidental. No és estrany que, a més del calendari, molts altres aspectes de la vida quotidiana facin, sovint, referència als seus orígens cristians. Són, fins i tot al marge de la professió de fe i de la pràctica religiosa, elements constitutius de la nostra identitat cultural personal i col·lectiva.

Cal ser curosos quan hi ha perill de malbaratar aquest patrimoni que no és només una herència sinó, també, un actiu que ajuda a ser en l'aquí i avui, que construeix la persona i la refereix a un col·lectiu humà i a una realitat concreta.

Si la mesura proposada responia a un suposat respecte a la multiculturalitat, la resposta està en l'acollida real i sincera, el respecte actiu a la diversi-

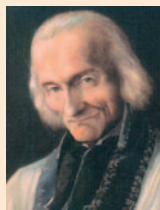
tat d'identitats, la valoració de la diferència amb la possibilitat d'enriquitment mutu que se'n deriva... però sense ingenuïtat, ni frivolitat, ni doble intenció. Davant del nou context multicultural que es dona a la nostra societat, no hem de renunciar a la pròpia identitat per un respecte mal entès, que condueix a una mena d'asèpsia cultural, artificial, aigualida i, en ocasions, ridícula.

Si la mesura responia a una suposada necessitat de laïcitzar la nostra vida social i a una suposada responsabilitat dels nostres governants en protagonitzar-la, m'hauria sabut greu que el govern del meu país hagués assumit aquest insòlit i absurd gest d'autodi. Ens convidaria mirar els països del nostre entorn i d'un origen i context cultural semblant, molts amb una sana laïcitat consolidada de fa molt temps.

En darrer terme perquè, com diu un bon amic meu en el seu blog referint-se a aquest tema: «La història de Déu fet home, nascut de dona, pobre i en una establia, seguirà sent, per a creients i no creients, una de les històries més belles de tots els temps, carregada de tendresa i d'esperança per a tots». Perquè s'adrecen a tothom les paraules del profeta: «El poble que avançava a les fosques ha vist una gran llum» (Is 9,2). Per això prevalgué el seny.

Enric Puig Jofra, SJ

Pensaments de sant Joan M. Vianney

► Quan penso en la manera com Déu ha tingut cura de mi, quan repasso els seus favors, el reconeixement i l'alegria del meu cor es desborden per totes bandes. Ja no sé què més fer; descobreixo pertot arreu un abisme d'amor en què voldria ofegar-me.

► Cuando pienso en cómo Dios me ha cuidado, cuando repaso sus favores, el reconocimiento y la alegría de mi corazón desbordan por todos lados. Ya no sé qué más hacer; descubro por todas partes un abismo de amor en el que querría ahogarme.

(Cura de Ars, Su pensamiento, su corazón, Barcelona 1994)

DIUMENGE XXXIII DE DURANT L'ANY

▶ Lectura de la profecia de Daniel (Dn 12,1-3)

En aquell temps es presentarà Miquel, comandant dels exèrcits celestials, que vetlla pels fills del teu poble; hi haurà un temps de desgràcies com no se n'havien vist des que existeixen les nacions fins aquell moment.

Però en aquell moment serà salvat el teu poble, tots els qui estaran inscrits en el llibre. La multitud dels qui dormen a la pols de la terra es desvetllarà, uns per a la vida eterna, altres per a la vergonya d'una reprovació eterna.

Els justos resplendiran com la llum del firmament, els qui hauran conduït el poble pel bon camí brillaran com els estels per sempre més.

▶ Salm responsorial (15)

R. *Guardeu-me, Déu meu, en vós trobo refugi.*

Senyor, heretat meua i calze meu, / vós m'heu triat la possessió. / Sempre tinc present el Senyor; / amb ell a la dreta, mai no cauré. R.

El meu cor se n'alegra i en faig festa tot jo, / fins el meu cor reposa confiat: / no abandonareu la meua vida enmig dels morts, / ni deixareu caure a la fossa el qui us estima. R.

M'ensenyareu el camí que duu a la vida: / joia i festa a desdir a la vostra presència; / al vostre costat delícies per sempre. R.

▶ Lectura de la carta als cristians hebreus (He 10,11-14.18)

(He 10,11-14.18)

Tots els sacerdots oficien diàriament i ofereixen sovint unes víctimes semblants, que mai no poden treure els pecats.

Però Jesucrist, després d'oferir-se una sola vegada com a víctima pels pecats, s'ha assegut per sempre a la dreta de Déu, esperant que Déu faci dels seus enemics l'escambell dels seus peus. Amb una sola oblatió, ha consagrat del tot i per sempre els qui havien de ser santificats. Un cop Déu ha perdonat els pecats, ja no cal presentar cap més ofrena per obtenir-ne el perdó.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Marc (Mc 13,24-32)

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «Aquells dies, després d'aquelles desgràcies, el sol s'enfosquirà, la lluna no farà claror, les estrelles aniran caient del cel i els estols que dominen allà dalt trontollaran. Llavors veuran venir el Fill de l'home sobre els núvols amb gran poder i amb gran majestat. Mentrestant enviarà els àngels per reunir els seus elegits, que vindran de tots quatre vents, des dels extrems més llunyans de la terra i del cel. Mireu la figuera i apreneu-ne la lliçó: quan les seves branques es tornen tendres i neixen les fulles, sabeu que l'estiu s'acosta. Igualment, quan vosaltres veureu tot això, sapi-gueu que ell s'acosta, que ja és a les portes. Us dic amb tota veritat que no passarà aquesta generació sense que s'hagi complert tot això. El cel i la terra passaran, però les meves paraules no passaran. Ara, del dia i de l'hora, ningú no en sap res, ni tan sols els àngels ni el fill; només ho sap el Pare.»

▶ Lectura de la profecia de Daniel (Dn 12,1-3)

Por aquel tiempo se levantará Miguel, el arcángel que se ocupa de tu pueblo: serán tiempos difíciles, como no los ha habido desde que hubo naciones hasta ahora.

Entonces se salvará tu pueblo: todos los inscritos en el libro. Muchos de los que duermen en el polvo despertarán: unos para la vida eterna, otros para ignominia perpetua.

Los sabios brillarán como el fulgor del firmamento, y los que enseñaron a muchos la justicia, como las estrellas, para toda la eternidad.

▶ Salmo responsorial (15)

R. *Protégeme, Dios mío, que me refugio en ti.*

El Señor es el lote de mi heredad y mi copa; / mi suerte está en tu mano. / Tengo siempre presente al Señor, / con él a mi derecha no vacilaré. R.

Por eso se me alegra el corazón, / se gozan mis entrañas, / y mi carne descansa serena. / Porque no me entregarás a la muerte, / ni dejarás a tu fiel conocer la corrupción. R.

Me enseñarás el sendero de la vida, / me saciarás de gozo en tu presencia, / de alegría perpetua a tu derecha. R.

▶ Lectura de la carta a los hebreos (He 10,11-14.18)

(He 10,11-14.18)

Cualquier otro sacerdote ejerce su ministerio, diariamente, ofreciendo muchas veces los mismos sacrificios, porque de ningún modo pueden borrar los pecados. Pero Cristo ofreció por los pecados, para siempre jamás, un solo sacrificio; está sentado a la derecha de Dios y espera el tiempo que falta hasta que sus enemigos sean puestos como estrado de sus pies. Con una sola ofrenda

ha perfeccionado para siempre a los que van siendo consagrados. Donde hay perdón, no hay ofrenda por los pecados.

▶ Lectura del santo evangelio según san Marcos (Mc 13,24-32)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus discípulos: «En aquellos días, después de esa gran angustia, el sol se hará tinieblas, la luna no dará su resplandor, las estrellas caerán del cielo, los astros se tambalearán. Entonces verán venir al Hijo del hombre sobre las nubes con gran poder y majestad; enviará a los ángeles para reunir a sus elegidos de los cuatro vientos, de horizonte a horizonte.

Aprended de esta parábola de la higuera: Cuando las ramas se ponen tiernas y brotan las yemas, deducís que el verano está cerca; pues cuando veáis vosotros suceder esto, sabed que él está cerca, a la puerta. Os aseguro que no pasará esta generación antes que todo se cumpla. El cielo y la tierra pasarán, mis palabras no pasarán.

El día y la hora nadie lo sabe, ni los ángeles del cielo ni el Hijo, sólo el Padre.»

Crist, Salvador entre les Potències, Icona dels segles xv-xvi, Novgorod, Rússia

COMENTARI

La joia del diumenge

Molta gent pensa que la joia de viure només és possible en circumstàncies especials com, per exemple, un èxit professional o econòmic, el reconeixement familiar i social, un viatge turístic agradable i altres plaers, l'escalada en els llocs de poder... Per damunt de tot, no tenir problemes. Totes aquestes coses poden ajudar en un moment determinat a fruit de la vida, però no n'hi ha prou, perquè sempre són passatgeres.

O bé aprenem a trobar el sentit de la vida en el present i en totes les circumstàncies de la vida, agra-

dables, anònimes o difícils, o bé sempre estarem escapolint-nos de nosaltres mateixos, dels altres i de l'amor de Déu.

La joia de viure, compatible amb el dolor i la nostra pobresa radical, rau a arrelar la nostra vida en Déu i en el seu amor incondicional als pobres. Ésser cristià, justament, equival a enfocar la petita vida de cada dia, des d'aquest arrelament de la pròpia pobresa en la tendresa de Déu.

Aquest diumenge, que comencem a fer balanç de l'any litúrgic, ens invita a viure en plenitud les coses petites de la vida diària, tot ar-

relant-les en l'amor intern de Déu que és la persona del Crist, perquè *el cel i la terra passaran, però les paraules del Crist no passaran.*

Cada diumenge, a la celebració de l'Eucaristia, anem fent aquesta síntesi real entre els fets concrets del present i l'esperança transcendent. Ja no cal presentar més ofrenes. Crist és l'ofrena definitiva i la porta oberta a l'esperança per sempre. Hi ha futur per a la humanitat, perquè hi ha present.

És la joia del diumenge!

Ramon Prat i Pons

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

■ **Dilluns:** (litúrgia hores: 1a setm.): 1Ma 1,10-15.41-43.54-57.62-64 / SI 118 / Lc 18,35-43 □ **dimarts:** 2Ma 6,18-31 / SI 3 / Lc 19,1-10 ■ **dimecres:** 2Ma 7,1.20-31 / SI 16 / Lc 19,11-28 ■ **dijous:** 1Ma 2,15-29 / SI 49 / Lc 19,41-44 ■ **divendres:** 1Ma 4,36-37.52-59 / 1Cr 29,10-12 / Lc 19,45-48 □ **disabte:** 1Ma 6,1-13 / SI 9 / Lc 20,27-40 □ **diumenge** vinent, Jesucrist, Rei de tot el món (lit. hores: 2a setm.): Dn 7,13-14 / SI 92 / Ap 1,5-8 / Jn 18,33b-37.

FE CRISTIANA I SOCIETAT ACTUAL

La fe porta a l'acció

Un altre bloc específic del llibre que he escrit, en el qual intento fer la *narració del que és la fe cristiana*, en el qual es juga la llibertat del creient, és l'anàlisi de la dimensió dogmàtica del cristianisme. La Veritat última —a la qual tendeix la fe—, els enunciats del Credo i fins i tot els dogmes apareixen en el seu lloc.

Jo no nego pas els dogmes, tant els del primer mil·lenni com els del segon. Al contrari: faig una breu història dels concilis per assenyalar l'abast i la significació dels dogmes (cap. 14-17), i per dir —com de pas— que, precisament perquè hi ha uns pocs dogmes centrats en Crist, pot haver-hi correlativament un esperit de llibertat no gens dogmatista.

Aquest bloc conclou amb l'altra dimensió bàsica de la fe, que és l'acció, és a dir, la fe que actua per la caritat i que introdueix en el món les promeses de l'Evangelí de Crist que afaïçonen la convivència humana: la pau, la justícia i un benestar espiritual i gratuït (cap. 18). La di-

mensió de l'acció que intenta atansar el Regne de Déu al món dels pobres es presenta encara com una assignatura pendent per al conjunt dels cristians.

En definitiva, els eixos del llibre són Déu i l'home, aquest amb la capacitat de conèixer, d'estimar i de ser lliure (tot i que el tema de la llibertat del creient tingui un tractament transversal i no pas un capítol propi).

Dues em semblen les afirmacions bàsiques sobre l'home lliure en la fe:

1. Intel·ligència, amor, llibertat i acció són els elements sobre els quals es posa la fe que transfigura i que no aliena.
2. No només som lliures davant Déu sinó *en Déu*. És tant com dir que cal obrir els ulls al fet que l'home és fet a imatge i semblança de Déu. No només és fronterer a Déu sinó que «en ell vivim, ens movem i som» (Ac 17,34). Hem ingressat ja en el seu amor.

Josep M. Rovira Belloso

(*La fe cristiana en la societat actual*, Edicions 62)

Kafka, Green, Agustín... y Dios

Kafka tiene unas *consideraciones* en las que reflexiona sobre la divinidad (Dios), el bien y el mal y la culpa. El gran escritor nos dejó la siguiente reflexión:

—«Dicen las cornejas (especie de cuervo), que “una sola corneja podría destruir el cielo.” Esto piensa la corneja. ¡Vana pretensión! La corneja no tiene argumentos, ni constituye prueba alguna, ni peligro real o potencial contra el cielo —contra Dios— ya que el cielo —Dios— significa, precisamente, imposibilidad de cornejas.»

—Graham Green afirmaba: «Dios no deja de existir cuando algunos hombres —como las cornejas— pretenden destruirlo o bien dejan de creer en Él.»

—Ossuna mantenía: «La ruptura con Dios no suprime la necesidad de Dios.»

—Luther King dijo: «Hay tanta frustración en el mundo, tanto vacío... porque hemos confiado en dioses y no en Dios.»

—Jean Rostand, el gran biólogo, observaba: «Cuanto menos se cree en Dios más se comprende que otros crean en Él.»

—El Premio Nobel de Medicina, el doctor Alexis Carrel, convertido al catolicismo, acertaba al decir: «Dios, tan cercano a los que saben amar, se oculta a aquellos que sólo quieren comprender.»

—San Agustín afirmaba que: «Dios, al revelarse, sigue siendo un Misterio inefable. Si lo comprendiéramos dejaría de ser Dios, no sería Dios.»

J. M. Alimbau

SANTORAL

15. ✚ Diumenge XXXIII durant l'any. Sant Albert el Gran (†1280), bisbe de Ratisbona i doctor de l'Església (dominicà), patró dels naturalistes; sant Eugeni, bisbe de Toledo; sant Leopold (s. XII), noble, patró d'Àustria.

16. Dilluns. Santa Margarida d'Escòcia (†1093), reina, nascuda a Hongria; santa Gertrudis (1256-1303), vg. cistercenca a Helfta; sant Edmon, bisbe; sants Roc (Roque) González, Alons Rodríguez i Joan del Castillo, jesuïtes mrs.

17. Dimarts. Santa Isabel d'Hongria (1207-1231), princesa viuda, serventa dels malalts; sant Gregori Taumaturg,

bisbe de Neocesarea (s. III); sant Iscle o Aciscle i santa Victòria, germans mrs. a Còrdova (303).

18. Dimecres. Sant Romà, mr.; sant Aureli, mr.

19. Dijous. Sant Crispí, bisbe d'Ècija; sant Faust o Fost, diaca i mr.; sant Abdies, profeta (s. v aC).

20. Divendres. Sants Octavi i Adventor, soldats mrs.; sant Benigne, bisbe i mr. (s. II); santa Silva, vg. i mr.

21. Dissabte. Presentació de santa Maria, verge, al temple; sant Gelasi I, papa (africà, 492-496); sants Honori, Eutiqui i Esteve, mrs.

ENTREVISTA

ÓSCAR GARCÍA AGUADO

La fe, enmig de la pobresa

El districte de Vallecas, pertanyent a l'arxidiòcesi de Madrid, és el barri més gran d'Europa. És la 4a Vicaria episcopal —del total de vuit que té Madrid—, i està formada per 42 parròquies. En aquest barri hi ha el 40% dels pobres que té la capital de l'Estat i, per tant, la tasca de l'Església és primordial —les Filles de la Caritat estan a punt d'obrir una seu d'atenció a les persones més necessitades. Mn. Óscar García Aguado és el rector de la parròquia de Nostra Senyora de la Misericòrdia, seu de l'esmentada 4a Vicaria.

Com es viu la fe a Vallecas?

Vallecas l'anomenem la maqueta de la secularització. És el lloc on va néixer el camí neocatecumenal. En el món dels pobres, de la misèria, hi ha una presència d'Església clara. Enmig d'una zona amb molta droga hi ha una església, un poblat amb un bloc on s'escolaritza la gent, que és de l'Església. Els capellans de Vallecas han de ser *tot terreny*, ja que si no ho són fracassen; tot és molt particular, allà. La fe incideix en la vida de les persones; són catòlics amb una vida santa, amb una identitat i una bellesa que es nota en els joves, que són d'un compromís, d'una dedicació i d'un aprofundiment impressionant.

Per què ha de ser tot terreny, el sacerdot?

Perquè Vallecas no té una única identitat. Ha crescut molt. Hi ha habitatge nou, però també molts immigrants: gent de classe mitjana, però també gent que viu en la misèria. I cal dialogar amb tothom. Hi ha una presència de l'Opus Dei molt forta. L'escola Tajamar, que té més de 50 anys d'història, està enmig de les barraques. Ha transformat un barri sencer. La tipologia del pobre ha canviat: abans era el toxicòman o la família espanyola que tenia moltes dificultats per tirar endavant; ara és l'immigrant. No obstant això, amb la crisi, les famílies que ja estaven socialitzades, situades, han hagut de tornar perquè s'han trobat novament sense feina.

Quina paraula té l'Església per a ells?

Que la fe és motiu d'esperança, una mirada cap al futur i, sobretot, és riquesa del present. Des de la fe, gràcies a la comunitat cristiana, un comença a recuperar la dignitat que tenia. Depèn de la parròquia, però en general la participació a la missa és molt pobra. Ara bé, s'està notant un ressorgiment molt significatiu de les famílies, que s'han adonat que és molt necessària la presència de la fe entre ells. Per això hem fet un gir en l'activitat pastoral, perquè hi participin tots junts.

Óscar Bardají i Martín

PSICOLOGÍA DE LA FAMILIA

Cómo educar en el consumo con criterio

¿Cómo podemos educar a nuestros hijos ante el insaciable consumo exacerbado por la publicidad? Le propongo algunas ideas para reflexionar en familia.

Para empezar: los niños tienen que valorarse por lo que son, no por lo que tienen. Y esto es lo que se debe hacer en casa, valorar a cada miembro tal como es.

No hay que educar a los niños bajo el omnipresente lema social de «crecer es consumir». Porque, además, el niño-consumidor se está convirtiendo en la actualidad en el niño-acumulador... de cosas superfluas.

Tampoco hay que hacerle caso cuando recurre a la habitual y lastimosa súplica: «¡Todo el mundo lo tiene menos yo!», que indica la gran influencia del grupo de compañeros.

Como precoces consumidores tienen que aprender a mirar más la calidad y el precio de las cosas que la imagen de marca. Para ello, es aconsejable hacerles partícipes de las compras de los padres.

No se debe permitir que los chavales hagan compras indiscriminadas de chucherías ni gasten inmediatamente cualquier dinero que hayan recibido. Hay que ayudarles a razonar por qué se debe o no comprar algo, o si es preferible esperar una oferta mejor o bien ahorrar para adquirir otra cosa que les haga más ilusión.

Hay que darles autonomía, si ya están creditos, autorizándoles a que hagan sus propias compras: elección de un regalo, sus aficiones, material escolar...

Y comentar con los niños los aspectos de veracidad y falsedad de los anuncios televisivos que bombardean impunemente la mente de nuestros pequeños.

Dr. Paulino Castells

(*Psicología de la familia*, Ed. Ceac, Barcelona 2008)

AGENDA

CRÒNICA

III Trobada diocesana de catequistes. El passat 17 d'octubre s'hi van aplegar prop de 300 catequistes provinents dels diferents arxiprestats. La trobada va començar amb una ponència de Mn. Enric Termes, el qual mostrà els eixos transversals del nou catecisme *Jesús és el Senyor*, que són la família i la comunitat. A continuació es va celebrar l'Eucaristia a la catedral, presidida pel bisbe Agustí que va beneir i enviar al final de la celebració als catequistes presents, acabant després la trobada amb un pisolabis.

Jornades de Formació i Animació Pastoral a Vilafranca. Van celebrar-se del 19 al 22 d'octubre, amb més d'un centenar de presents cada dia, provinents de parròquies de tota la vicaria. El Sr. Joan Girbau, delegat de pobles i comarques, va ser present cada dia. Han estat un bon pòrtic al treball del nou objectiu diocesà, donat que totes les conferències han tingut de rerefons l'anunci de l'Evangelí.

Inauguració del curs al CEP. Va tenir lloc el passat dilluns 26 d'octubre, pre-

ESGLÉSIA DIOCESANA

Nou objectiu diocesà en marxa. El passat diumenge 25 d'octubre, a l'escola del Bon Salvador de la localitat, va ser presentat el nou objectiu diocesà per a aquest curs, amb la presència d'un centenar i mig de persones que formen part del Consell Pastoral Diocesà, del Consell Presbiteral, dels consells arxiprestals, de les delegacions diocesanes, animadors de Pastoral de Joventut i feligresos en general. Van intervenir el bisbe Agustí Cortés, Mn. Xavier Morlans, professor de la Facultat de Teologia de Catalunya i Mn. Josep Maria Domingo, vicari episcopal. Després de les diverses aportacions i informacions, es van fer 8 grups —un de Pastoral Juvenil— per tal de recollir el que havia suscitat el treball de la tarda. La trobada va acabar amb pregària de vespres preparada per la comissió de joves i les paraules d'encoratjament i gratitud del bisbe Agustí a tots els presents per la seva dedicació a la pastoral.

sidit per l'arquebisbe de Tarragona, Jaume Pujol, i acompanyat pels bisbes Joan-Enric Vives, d'Urgell, Agustí Cortés, de Sant Feliu, Francesc Pardo, de Girona, i Sebastià Taltavull, auxiliar de Barcelona, que va fer la lliçó inaugural. A l'acte es van recordar els bisbes traspassats aquest any, Josep M. Guix i Joan Martí, es va llegir la memòria del curs anterior i es van anunciar els nous projectes del Centre, entre ells la «Xarxa CEP», espai virtual de reflexió pastoral en què hi col·laboren ja més de 60 persones de les deu diòcesis catalanes i les tres de les illes Balears.

III Trobada General dels grups de cant gregorià de Catalunya. El passat 24 d'octubre es van aplegar a Montserrat unes 250 persones per a aquesta iniciativa de la Federació Catalana d'Entitats Corals. En aquesta ocasió, el pro-

grama i les intervencions musicals van anar lligades a l'ofici de difunts i les exèquies. Entre les entitats que van participar hi havia tres de la diòcesi de Sant Feliu de Llobregat: el Cor de l'Associació dels Amics de l'Orgue de Sitges, el Grup de Cant Gregorià de l'Ateneu, de Sant Just Desvern i la Schola Gregoriana de Vilafranca del Penedès.

AGENDA

Cloenda del centenari dels Germans de la Sagrada Família de Belley. Aquesta congregació ha celebrat enguany el centenari de la seva presència a Espanya, amb el lema «100 anys educant en família». Des de 1952 estan presents a la nostra diòcesi (a Gavà i a Begues), dedicats a l'educació cristiana i a la catequesis. El proper divendres

20 de novembre el bisbe Agustí presidirà l'Eucaristia de cloenda d'aquest centenari, a la capella del col·legi de Gavà, amb tota la comunitat educativa i autoritats civils de la localitat, compartint a continuació tots plegats el sopar.

XV Trobada catalana de Pueri Cantores a Vic. 21 i 22 de novembre. Enguany té un caràcter assenyalat amb motiu del 70è aniversari de l'inici de la 2a Guerra Mundial, després de la qual van néixer les corals de Pueri Cantores, amb el desig de cantar per la pau. Hi participaran les corals d'Olesa de Montserrat i de Cervelló.

XXXVIII Reunió anual dels Grups d'Oració i d'Amistat. 22 de novembre, de 10 a 18 h. Jornada oberta a tothom en la qual hi haurà el rès de laudes, reflexió de Mn. Joan Güell, director central dels GOA, exposició del Santíssim, assemblea, dinar, concert a càrrec de la Coral Núria de la UEC, vespres i Eucaristia, presidida pel bisbe auxiliar de Barcelona, Sebastià Taltavull. Informació: 932 181 005. Col·legi La Salle-Bonanova, Pg. Bonanova 6, Barcelona.

CULTURA

Celebracions de santa Cecília, patrona de la música. 22 de novembre. Els Amics de l'Orgue de Sitges organitzen una missa solemne a les 19.30 h a la parròquia de Sant Bartomeu i Santa Tecla, en sufragi dels músics sitgetans difunts i dels consocis traspassats. Abans, a les 18 h, hi ha concert, a càrrec de Maria Nancy, organista de la parròquia i professora del Conservatori Municipal de Música de Barcelona. A Collbató, en canvi, el quintet Aulos, format per Josep M. Brotons (flauta), Robert Julià (oboe), Alfons Reverté (clarinet), Àngel Resa (viola) i Eduard Bazaco (fagot) interpretarà obres de Beethoven, Mendelssohn, Moraleda i Joaquim Serra, a l'església de Sant Corneli.

ECO DE LA PALABRA

Caridad en la Verdad: la transmisión de la fe (6)

Tal vez tenemos claro que hemos de transmitir la fe y qué es lo que debemos comunicar. Pero las dificultades que encontramos en la práctica nos plantean dos cuestiones, que no tienen fácil respuesta: ¿Realmente es posible transmitir la fe? ¿Cómo lo podemos hacer?

No entramos ahora en el detalle de las dificultades prácticas que encontramos hoy en la comunicación de la fe. Ni tampoco en los procedimientos concretos que hay que utilizar, para que esta tarea tenga éxito. Intentamos responder estas cuestiones situándonos en el terreno de los principios fundamentales. Y decimos: «Si Dios es el Amor y la Verdad, transmitir la fe debe ser posible y, además, se debe hacer amando».

Conocí un sacerdote indio en un congreso sobre «Palabra y Evangelización». Recuerdo que, en conversación privada, él me explicaba la situación de la Iglesia en la India, donde los creyentes constituían una «notable y significativa minoría» dentro del conjunto de múltiples religiones y creencias. Le pregunté: «¿Y cómo os las arregláis a la hora de transmitir y vivir la fe?». Su respuesta fue breve y sencilla: «Todo el mundo entiende el lenguaje del amor». Con esta frase quería decir muchas cosas. Entre ellas, dos que pertenecen a nuestra experiencia cotidiana: primera, que el amor contiene una lógica, un lenguaje, una verdad universal; y segunda, que, cuando

amamos, nos entendemos, entramos fácilmente en sintonía con los otros.

La encíclica de Benedicto XVI lo dice con palabras más ajustadas y correctas:

«Ya que está llena de verdad, la caridad puede ser comprendida por el hombre en toda su riqueza de valores, compartida y comunicada. En efecto, la verdad es “logos que crea diálogos” y, por tanto, comunicación y comunión. La verdad, rescatando a los hombres de las opiniones y de las sensaciones subjetivas, les permite llegar más allá de las determinaciones culturales e históricas y apreciar el valor y la sustancia de las cosas. La verdad abre y une el intelecto de los seres humanos en el logos del amor: éste es el anuncio y el testimonio cristiano de la caridad... Un cristianismo de caridad sin verdad se puede confundir fácilmente con una reserva de buenos sentimientos, provechosos para la convivencia social, pero marginales. De esta manera, en el mundo no habría un lugar verdadero y propio para Dios. Sin la verdad, la caridad es relegada a un ámbito de relaciones reducido y privado» (n. 4).

El razonamiento de la encíclica quiere llegar a la conclusión de que la caridad cristiana es absolutamente relevante en el ámbito social. Pero nosotros nos limitamos a decir que:

—Si transmitimos la fe es porque entre nosotros y quien nos escucha hay una misma apertura a la verdad, concretamente a la verdad del amor.

—Si lo que transmitimos cuando contagiamos la fe a otros es el Dios - Amor y Verdad, no lo podemos hacer de otra manera si no es amando.

—Si fracasamos transmitiendo la fe, puede ser debido a que no comunicamos lo que se debe, o a que no amamos bastante, o a que quien escucha no está abierto a la verdad del amor.

Éstos son el fundamento y los límites del diálogo con quien no cree. Tal vez el problema más difícil sea que el otro no esté abierto a la verdad del amor, o que habiéndola descubierto no quiera creer. La encíclica habla de «sensaciones subjetivas, buenos sentimientos que pronto se desvanecen, opiniones» que no llegan a captar esta verdad del amor...

Queda en pie, sin embargo, el principio de que no podemos hablar del Dios de Jesucristo si no es amando a quien nos escucha. De manera que no dejaremos de amarle, hasta que la luz de la Verdad seduzca su corazón.

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat